

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrto leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu, predelal Vinko Lapajne.

Peti dodatek in konec.

Sovražnik dolzega življenja je *samomor*. Braniti se samomora je lahko, ako opustimo zdravju nevarne elemente kakor: zrak, vodo in železo.

Zrak je neprijatelj onim, koji se obesijo, ker vsacega zapusti v zadnjem trenutku. Voda je nevarna onim, ki radi v njej iščejo smrti in železo v podobi bodal, revolverjev, kanonov itd. (I s kanonom se je že usmrtil samomorilec.) Nevaren zdravju človeškemu je strup. Strup je različen: živalski, rastlinski, mineralični, venerični. Najbolj nevaren je mineraličen, ker je tudi zelo težko prebavljiv — kakor kamen leži v želodcu. Rastlinski strup ni nevaren, ker deluje počasi in je mnogo otrovanih dočakalo visoko starost, tembolj pa je nevaren veneričen. Veneričen strup se prime človeka med 17 in 70 letom; pozneje ni tako nevaren in se redko opaža na starejših ljudeh simptome veneričnega otrovanja. Dogodi se, da je mnogokrat kdo v smrtni nevarnosti, radi tega podam nekaj navodov, kako postopati v tacih slučajih.

Ako se dobi kje obešenega človeka, treba hitre pomoči, ker pa so mnogokrat sitnosti s policijo, dobro je, ako se takoj pokliče policaja, s kojega pomočjo se obešenca odreže. Policaj napravi potem „Thatbestand“ in človek nema nobenih sitnostij. Sploh svetujem, da v slučajih, kjer treba hitre pomoči, se pošlje najprvo po zdravnika, ali drugo cesarsko osebo. Meni se je celó dogodilo, da sem dobil zaušnico od obešenca, kojega sem bil odrezal, kmalu potem obesil se je bil v drugič, toda mere ni bilo zraven. Toda da ne pridem s tira. Takoj kadar je odrezen obešenec, gledati treba na to, da dobi čistega zraka. To se doseže s tem, da se piha dotičnemu zrak v nos in usta.

Ker pa človeška sapa ni čista in se nahaja mnogo slabe v njej (*Erstickstoff*), je bolje, da dobimo kovaški meh in z njim pihamo čisti svež zrak v pluća obešenčeva. Če se je obesil dotični vsled slabega materialnega

stanja, je najbolje, da se mu zboljša stanje s pridnim nabiranjem doneskov (à la „Narodni dom“) in ne bode se obesil več v drugič. To je tudi jedno dobrih del usmilenja (obešence odrezati, lačne napajati, žejne nasičiti itd.).

Utonjene treba potegniti najprvo iz vode, ker čez pol ure itak nihče ne živi pod vodo. Radi utonjenca ne treba iskati poprej policaja. I utonjencu mora se pihati sapa v pluća. Ker se utonjencu nabere mnogo vode v plućah in srci, mora se ga postaviti na glavo, da voda odteče.

Otrovanim ljudem dati se mora hudičevega olja, da likviduje. Zmrznenim mora se telo ogreti. Če dobimo zmrznenega človeka med žitom, zakuri se isto okolu njega.

Ker se bliža Makrobiotika že koncu, podam še nekoliko navodov onim, ki so že dočakali visoko starost in so že z jedno nogo v grobu. Kakor znano, je človek, čim starejši, tem bliže groba. Uzrok, zakaj mora vsak človek umreti je ta: (po sv. pismu) ker sta Adam i Eva grešila v rajhu, zapodil ja je Bog in kot posebno doklado naložil, da morata oba, kakor tudi potomci *umreti*. Tako pravi sv. pismo, kar pa ni res. Človek ne mora umreti radi tega, ker sta se naša sladkosneda deletovala z jabolki, temveč, ker se *postara*, — *posuši*.

No in kako ubraniti se te suše? Prav lahko. Kakor sem povedal v prvih poglavjih, mora biti otroku glavna hrana mleko; toda starčku spremeniti se mora mleko v teku časa v vino. Kar je bilo otroku torej mleko, to bodi staremu človeku vino. Pridno zalivanje z vinom je prvi pogoj ubraniti se splošne suše. Da vino res dobro upliva na starega človeka je dokaz, da se dobi dandanes še mnogo starih pijancev.

Zelje ne prija staremu želodcu. Le jeden slučaj mi je znan in ta na Tolminskem, kjer sem dobil 87 let starega starčka, ki je zajutrkoval kislo zelje z žganci

— ker ni imel družega. Toda to so redki slučaji, ki pa neso slučaji.

Jaz niti kave ne morem prebaviti in sem vender šele 40 let star. Najbolje pa se ubranimo sušenja in ohranimo elasticiteto, ako pridno mažemo truplo z oljem. Olje upliva jako mehčilno na kožo in notranje organe. Idejal bile bi oljnate kopeli, v kojih bi se kopali starčki. Dotičniki bi lahko peli znano pesem:

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,
Dass ich so öhlig bin . . .

I ženiti ne svetujem starčku, ki ima čez sedem križev na križi. Starčku bodi ljubica le „pipa“ in vinček, koja ne slabita trupla. Predno zaključim Makrobiotiko omeniti moram še jednega sovažnika zdravju, in ta je strah; sosebnó strah pred smrtjo. Strah upliva jako slabo na živce naše; je tako rekoč počasi delujoč strup. Walter, ki je z mladim Anzonom prepotoval ves svet in je ta necega dne strahu padel na cesti, vskliknil je jezno: Fi, fi donc, *c'est, une passion indigne, et au dessous de la dignité de l'homme*. (Pfui — Greuterjev, — pfui, *vzdignite se, vzdignite s ceste*, to je sramotno.) Posebno neumni so oni, ki se bojé strahov. Kadar drugi spé, poté se nekateri strahu pod odejo — vsak šum preplaši jih. Taki ljudje morajo se oženiti; pozneje privadili se bodo slednji večer ropotanja, toda dobili drugi strah — pred ženo.

Zeló neumestno je bati se smrti.

Smrt je kaj navadnega in navadnih rečij moramo se privaditi. Kdor se torej privadi smrti, ne bo našel nič nenavadnega na tem, ako ga smrt po nenavadni poti zasači. Recept proti temu strahu je: Pojdi slednji dan s praznim želodcem spat, vstajaj s praznim želodcem in delaj s praznim želodcem. Na ta način mislil bode slednji le na *jed* in nikdar na *smrt*. Le kdor je sit, boji se smrti, boječ se, da na ónem svetu ne bo tako dobre kuhinje. Smrt sama ob sebi ni tako težka.

Ako vzameš tenek konopec in se obesiš, videl bodeš, da ni smrt težka, temveč le ti, ako se ti konopec utrga. Dolgčas je tudi prijatelj vedno na smrt mislečih ljudij. Taki ljudje naj delajo in se kratkočasijo in če nima družega, beró naj „Brusa“. In, ako tudi umremo, nas ne čaka li boljše življenje na onem svetu mej *lepimi deklicami* (mene tudi ne bode nikdar pamet srečala) in sorodniki? Torej le „fietno“ živeti, pridno delati in Boga se bati, pa pridemo vsi v nebeško kraljestvo, kjer ni joka in škripanja z zobmi. Amen!

Epilog.

S težkim srcem poslovim se danes od čest. bralcev. Upam, da nesem dolgočasil nobenega s svojim spisom. I od dr. Mahniča (sedaj 32krat v „Brusu“) poslovim se težko, kajti spremljal me je v celem spisu kakor moj „Šipserl“.

Le pridno delujte v Vaši „branchi“ jaz pa v svoji: Kolikor sem jaz pohujšal národ s svojim spisom, toliko ste Vi popravili v „Rimskem katoliku“.

Ne jezite se, ker jeza škoduje in oprostite skoke staremu grešniku.

Nesreča.

Gospa (sobarici): Micika, ali si že našla rožo za mojo kito?

Micika: Da, da, gospa! Ali zdaj pa ne vem, kje je kita!

Izidorja Muzloviča premišljevanje.

Ker je sedaj navada in splošna moda, da vse, kar leze in gre, ostavi mesto in odpotuje na Gorenjsko hladit se, si tudi nesem mogel kaj. Vzel sem popotni les v roke, torbico čez desno, čutaro čez levo ramo in hajdi, pot pod noge.

Resnično rečeno, dozdeva se mi vse to koprnenje po letoviščih malce pretirano. V Ljubljani imamo v Tivolskem gozdu sence dovolj in če človek ide za nosom še nekoliko korakov dalje, sreba lahko sveži planinski zrak in se hladi na razne načine, s sifoni, kislo vodo, pivom in vinom.

No izleti imajo tudi drugo stran. Kakor Nemci na vzhod, tako naj mi nosimo iz glavnega mesta narodno kulturo v razna letovišča. Tako si vsaj jaz pri svoji kratki pameti to preseljevanje mislim. Žal, da je vse drugače. Naši izletniki in letoviščarji švabčarijo po Gorenjskem in nemškutarijo, kakor so doma vajeni dan na dan. Bled, Lesce, Radovljica, Kranj in Škofjaloka, da o družih ne izgubim niti besede, so o tem pristne priče. Mi zaostajemo za Nemci še vedno za dobrih petdeset let, kar se narodne zavednosti tiče. Nemci že davno razpisujejo natečaje za razne službe z izrecnim pogojem, da *mora* prosilec biti *nemške narodnosti*, v mestnem zboru Dunajskem predlagal je nekdo celó, da nihče ne sme biti občinski svetnik, kdor čuje na ime s *kako slovansko končnico*.

Kdaj pridemo mi na tako stališče? Če pojde tako dalje, kakor doslej, o *sv. Nikoli*, kajti o narodnem ponosu ni niti sledu, doslednost v narodnem prizadevanji vrgli smo mej staro šaro, za vsak napor smo leni, apatični ter vedno le pričakujemo političnega strica iz Amerike, ki naj bi z nami čudeže delal.

Stvar bila bi smešna, da ni tako ozbiljna. Jaz preveril sem se na svoje oči in na svoja ušesa, da od Mure do Adrije, od Drave do Kolpe, nihče ni zadovoljen z današnjim stanjem, z današnjim razvojem, da pa se je vseh polotila stara slovenska lastnost, nebriznost in udanost v voljo božjo in Taaffejevo.

Sešel sem se na nekem kolodvoru z odličnim Slovencem, ki je v *obligatni nemščini* kupil svoj vožni list in potem po naključji prisedel v moj kupé. Po pogovoru: „Beseda besedo prinese, pes pa kost“, začela sva se razgovarjati. Spoznal sem kmalu, da imam *politika* pred seboj. Uprašal sem ga, kaj misli o „Zjedinjeni Sloveniji“?

„Nič, prav nič.“ „Zjedinjena Slovenija“ je v „Politiki“ že pokopana. Sedaj imajo „*narodne kurije*“ prvo besedo. „To je naš jedini spas.“

„Ali neste morda hoteli reči, da je to naš *jedini* *špas*?“

„Čuval me Bog!“ Kar „Politika“ piše to je in ostane pametno. Okoln „Politike“ suče se svet, ž njim pa mi Slovenci.

„A zakaj tako?“

„Zakaj tako? Ali ne umejete, da vlada zjedinjene Slovenije ne mara. Vlada je prvi faktor. Šele v drugi vrsti smo mi poslanci. Kar je megla brez vetra, to bi bila desnica brez vlade. Zató jo moramo podpirati, če se nam tudi nohti zavijajo. Da ni sedanje vlade več, prideta na vrsto Chlumetzky, Plener in drugi, potem mi niti poslanci več ne bomo.“

„Ta bojazen ima res nekoliko záse, a povejte mi, kako dolgo bode vlado takó podpirali?“

„Dokler se bo dalo? Bolje, da smo mi, nego kdo drugi.“

„To se pravi, dokler pojde tako dalje, se nam ni ničemur nadajati.“

„Ničemur? Tega baš ne! Čitali bode razne govore in čitali bode članke v „Politiki“ in o našem ugledu.“

„Ki pa menda ni gorostasen?“

„No, naš ugled ni najmanjši. Pazíjo na nas. Več pa ne smem povedati. Saj tako umejete!“

V tem zapiskala je lokomotiva in na postaji „Zavlačka“ izstopil je moj sopotnik, ne da bi bil jaz utegnil izvleči mu še kako drugo, globoko skrito tajnost.

Kmalu za njim ustopil je drug gospod, visocega čela, zamišljenega obraza in z neko satirično potezo okolu tesnih ustnic. Potipal sem ga takoj za žilo in moj „interview“ ni bil brezuspešen. Poizvedel sem, da mož puli etimologične korenine, da pa tudi za druga uprašanja ni brezčuten.

Hodil je veliko po slovenskem svetu in vedel mnogo pripovedovati. Bil je celó na slovensko-madžarski meji, kjer neki *Mac Neven* kaj rad straši s tem „*Meine Hand reicht weit hinauf*.“ No, nič zato, naši zakoni imajo še vedno več veljave, nego žensko sorodstvo. „*Mulier taceat in ecclesia et in politica*“. V tem oziru naj se gospod *Neven* spremeni v gospoda *Nevem*. Potem bode dobro oral, potem ga bode vse rado imelo.

Beseda prišla je potem na razna imenovanja, seveda najpoprej ob imenovanji lavantinskega škofa.

„Ali bode res imenovan opat *Wretschko*?“

„Kaj še? *Wretschko* ne bode srečko. Kdo bi pa tudi nanj mislil? Zunj je že Celje preveliko. Sodil bi najbolj kam v kak gorski kot, kamor se niti ne čuje, da je škof umrl.“

„Kdo pa ima vendar največ upanja?“

„Upanja ima marsikdo preveč, kdo bode, tega niti jaz ne vem. A možno je, da bode škof gospod, o katerem je nekoč jako visok gospod rekel: „*Aber dieser Name!*“

„Kdo pa je to?“

„Nič ne rečem. Če bo, bo dober, če ne, bode pa tudi morali biti zadovoljni.“

„Kakor z novim vodjo na realki Ljubljanski?“

„Baš tako! Zakaj bi neki tako ne bilo? Pri vas, ki sami zabacujete „Zjedinjeno Slovenijo“, mora se pri četi z dokazi „*a contrario*“. To je še vse premalo! Čim več, tem bolje za vas! Vzgoje treba, potem vas tudi kaj tacega ne bode več srbelo.“

„Pa vendar v Ljubljano ne sodi tak mož, ki niti slovenski ne zna!“

„Sodi, ali ne sodi, imate ga.“

„Govoril bode toliko slovenski, kolikor nekateri vaših prvakov na javnih prostorih, da ne govorim o občevalnem jeziku v obiteljskih krogih.“

„Da, da, deloma istina! A Ljubljana je vendar središče — — —“

„Kaj središče? *Missijanišče* je družega pa nič.“

Rad bi mu bil na te jezno izrečene besede kaj ugovarjal, a „blapon“ je zopet zapiskal. mož se je poslovil, jaz pa sem si v svoji slovenski pohlevnosti mislil: „Če ti bolje veš, pa ti govori!“

Kdo je na krivem potu?

Dr. Mahnič in „Sancho Pauza“ njegov, ki se skriva pod izmišljenim imenom Štefana Hodulje, srdita sta na ples, kakor dva sršena. Ko bi mogla, klicala bi ogenj in žeplo z neba na vse plesalce.

Pastoralna konferencija v Komnu je tudi izrekla svoj „anathema“ o plesu. Opiraje se na take vire, bi utegnil kdo misliti, da je ples pregrešen in da bode človek za vsako polko in mazurko na onem svetu račun dajal in da bode najmanj dvakrat na raznu pečen.

Prazen strah! Mahnič, Hodulja in konferencija v Komnu so vsi slepi fanatiki. Ples je dovoljen, Bogu in ljudem ljub. Bogu je ples ljub, ker se v sv. pismu starega zakona ples mnogokrat poveljčava, saj čitamo celo o kralji Davidu, da je javno plesal pred skrinjo miru in sprave.

Ples pa je celó „Slovenčů“ ljub. Le čitajte podlistek v štev. 200 z dne 2. septembra t. l. Ondu neki gospod „Martin“ z velikim „dopadajenjem“ opisuje *ples na Dobrni* in „šarovito bajno društvo“ in piše celo svojemu prijatelju Albertu doslovno:

„Izmed onih dam, s katerimi si se Ti zabavljal koncem julija, bilo jih je pač malo, ali moram Ti iskreno reči, da one, koje so bile, imele so nocoj večji izbor kavalirjev in da nobena solze ni za Teboj prelivala.“

Prijatelj Albert mora pač biti pravi „Don Juan“, ker mesto brevirja rajši prelistuje Dobrnske dame, gospod Martin se je pa že popolnoma po njem vrgel, kajti prisluškuje že in vleče na uho, kaj se ženske mej seboj pogovarjajo. A jaz mu tega prav nič ne štejem v zlo. Jako ugodil mi je, da je bil sam na plesu in da tako prijazno piše o plesu in plesalkah. Da je tak podlistek v „Slovenci“, mi je baš neovrgljiv dokaz, da *ples ni prav nič pregrešnega*.

Zatorej gospodje:

Dr. Mahnič, Štefan Hodulja in konferencija v Komnu *pojdite raketom žvižgat!*

Jeden,

ki vé, zakaj gg. Martinu in Albertu na Dobrni tako dopada.

Solamen miseris.

Akademično v Pragi je društvo razpuščeno, Ker v Pariz poslalo je pismo preiskreno. Iz daljne Bukovine so nam poslali vódjo Nekaterniki ker naši, le za vlado hod'jo. Mi imamo vódjo, Čehi „spolka“ ne, Oba skupaj pa: politično gorjé.

Ficcolo.

Obiteljska slika.

Oče — star, sin — mlad, zet — realist, mama — *vladna*: dela torej, kar hoče.

Vremenska hišica v Belemgradu.

Kadar se ex-rex zgubi v ozadje, nastane
lepo vreme,

obratno, kadar se regent skrije v ozadje,
nadejati se je slabega vremena.

Na božjo pot.

(Brumna noveleta. Spisal Jakob Vedež.)

V nekem mestu na Gorenjskem živela je in še dandanes živi, ako ni včeraj umrla, nadobudna vdova. Čitatelj bode morda radoveden, v katerem mestu je živela in še živi rečena vdova.

Odgovor na to uprašanje ni težek, a vender malce kočljiv. Zato bodem radovednosti ustregel, kolikor je v moji slabi moči.

Mest po Gorenjskem ni veliko. Vsa mesta leže in stoje ob rekah, ob Bistrici, Savi, Kokri in Sori. Ako čitatelju na uho zašepečem, da je mesto, katero mislim jaz, Sori najbližje, potem bode z razumno previdnostjo kmalu pogodil, kje se je vršila moja noveleta.

Moja vdova, ki pa seveda ni bila moja, zagrebela je srečno prvega soproga svojega. Hodila je v črni obleki, kar ni bilo nikakor na kvar njeni še vedno prikupni vnanjosti. Pokojni mož ostavil jej je nekaj premoženja in tako je prišlo, da je žalna obleka ni preveč žulila.

Popolnoma srečna pa vender ni bila. Kakor *vsaka koza rada sol liže*, tako tudi vsaka vdova čuti nekako praznoto v svojem notranjem človeku ter pogreša nekoga, ki bi jej otiral premnogokrat prisiljene solze ter oslajal bridki spomin na pokojnega moža.

Naši vdovi, recimo jej Tinčnica, bila je usoda mila. Ni bila dolgo brez tolažitelja. Gospod Megla, ki je po smrti načelnika svojega prevzel upraviteljstvo dotičnega urada, postal je tolažitelj vdovi Tinčnici. Gospod Megla bil je mlad, lep in vesel in rad bi poznal vdovo, ki bi ne hlastle po taki vabi.

Prilika bila bi sedaj ugodna, da bi popisaval vdove Tinčnice vzdihanje in stopicanje gospode Megle, ki je ne zmeneč se za svoj stan, vedno tesneje zadrževal skrbno spleteno mrežo, da zasači zlato ribico. A zaljublencev vzdihovanja so za nezaljubljenca jako dolgočasna in baš v tej stroki je silno težko povedati kaj novega, kaj izvirnega.

Stare babice po mestu začele so regetati: Gospod Megla in Tinčnica, ha, ha, ha! Kaj neki misli? Vzeti je tako ne more itd., a tudi drugim meščanom začela se je vsa stvar dozdevati malo čudna in precej sumna.

Zmajevali so z glavami in čulo se je semtertja jako krepkih opazek.

Vdova Tinčnica pa je bila vedno veseleja, vedno bolj cvetoča. Po hiši je kar skakljala in dasi sicer ni bila pevka, brenčala je neprestano Kocijančičevo pesem: „Oblaček ti, ovčica . . .! Dalje pa navadno ni prišla, ker je brzkone beseda „ovčica“ ni bila po godu in si je želela *krepkejšega* izraza.

Ljudje so tudi o tem imeli svoje misli, saj se hudobnih jezikov nikdar nedostaje. Vsem govoricam prerezala se je torej nit, ko se je necega lepega dne, bilo je menda v avgustu tega leta, raznesla vest, da je Tinčnica odšla na božjo pot na sv. Višarje, gospod Megla pa v „deželo piskrov in rešet. Vsak si je mislil, ko bi res kaj bilo, ne hodila bi tako daleč narazen in vsakdo jima je v srci želel, da bi vsak po svoje opravila svojo „andoht“.

Odšla sta, Tinčnica proti severu, Megla proti jugu. Vse bi bilo dobro, da ni na svetu fizike, po kateri dve sili uplivata tako, na treba napraviti takozvani „Kräften-parallelogram“, da se najde prava dijagonala. Tinčnica in Megla sta se izvestno dobro priučila fiziki, kajti, ko slučajno nekdo iz napominanega mesta čez par dnij pride v Gradec, sreča Tinčnico in Meglo, vozeča se v fjakarji po lepem mestu ob zeleni Muri.

S tem je moja noveleta končana. Glavni osobi sta se dobili in to je glavna stvar. Kako sta „andoht“ na božji poti opravljala, to prepuščam domišljiji blagovoljnih čitateljev.

Če bi pa kdo uprašal, kje je v tej noveleti morala, mu odgovarjam, da sem jo že sam iskal, a zaman.

Pastoralna konferencija v Komnu na Krasu.

Kanal in Komen začenjata se oba s črko K, katera, kakor kaže, bode res imela usodepolno ulogo v slovenskega naroda življenji. Čuli in čitali smo imena: Kalan, Karlin, Kolar, razne candidature in čudno korteševanje, katerim je Kranj naredil konec. Sedaj pa je solučno Goriško začelo skrbeti, da bi utegnili zaostajati. In, hajdi, skovali so v Kanalu zaupnico doktorju Mahničju, ki je in ostane vedno le „figura comica“.

Drug topič pa je počil na kršnem Krasu, pri pastoralni konferenciji v Komnu. Kanalskih gospodov žalostne latorike neso jim več dopuščale mirnega spanca. Sploh pa se, kadar je veliko ljudi, vkupe, kaj rado dogodi kaka abotnost. Tudi v Komnu bilo je tako. Le čujte in strmite!

Dné 26. avgusta bila je v Komnu pastoralna konferencija, ki se je pričela z „Veni sancte spiritus!“ in končala z običajnim „Gratias agamus!“ Zbrani gospodje pa menda sv. Duha neso klicali s pristno pobožnostjo, kajti vstal je mej njimi velik bojevnik, duhovnik, „von der schärferen Tonart“, nekaj gorišk Knotz s tonzuro. Ta junak je predlagal, da se Mahniču isto tako izreče zaupnica, kakor v Kanalu.

Bil je pa takrat mej njimi v Komnu tudi zmeren in pravičen gospod. (Gosp. dopisnik naj nam blagovoljno naznani ime njegovo, kajti narod slovenski ima dolžnost, da se posebno laskavo spominja tacega poštenjaka. Uredn.). In ta gospod je ustal in povzdignil svoj glas. Rekel jim je: Škofija predpisala nam je naš dnevni red in ta je: „De usura, choreis saltationibus et de titulo — patrono ecclesiae“. S tem se nam je baviti, ne pa sodbe izrekati o Mahniči, ki je naposled v tem slučaju le zasobnik.

A ta ugovor ni dobil nikake podpore. Brez vsake razprave vstali so vsi, izimši predlagatelja poštenjaka, kateremu iz srca kličemo: „Na mnoga leta, akoravno nemamo časti, da bi ga osobno poznali.“

Da pastoralne konferencije uprizarjajo zaupnice zloglasnemu dr. Mahniču, ki bi rad smešil in ugonobil vse pisatelje slovenske, vse čitalnice in vsa narodna prizadevanja, to je samo ob sebi že žalostno znamenje časa. A to kar se je pozueje godilo, je še hujše, še žalostneje.

Ni jim bilo dovolj, da so dodatkologični razsvetljenci dali zaupnico dr. Mahniču, kateremu je jezikovna razlika jezikov in narodnost sploh pogansko-satanski učinek Babilonskega napuha ter s tem izrekli nezaupnico sv. Duhu samemu, ki je na binkoštno nedeljo razsvetlil aposteljne, da so govorili in šli vero oznanjevat v vseh jezikih, ne, to jim še ni bilo zadosti, šli so še dalje.

Pokazali so jasno vse svoje karte. Ko je strastna dvojica brezumno udrihala po čitalnicah, godbi in plesu, sklenilo se je: Vsak duhovnik naj se žrtvuje na vse možne načine, da župane s pijačo, posojevanjem denarja pridobi na svojo stran. In ko se je to vsprejelo, opazil je poročevalec mej odobravanjem zborovalcev: „Namen je svet, torej tudi sredstva“.

Blagovoljnega čitatelja prosimo, da te vrstice prav pazno čita, dvakrat čita i o njih premišlja. Našel bode tu taktiko, od katere bi se pokojni slovenski škofje Ravnikar, Slomšek, Wolf in Pogačar, da celo pokojni Vidmar, Golmajer in Stepišnik z gnevom obrnili. Gospodje v Komnu zapisali so na svoj prapor: **korupcijo**. Ne bode jim torej uzroka, čuditi se, ako taka načela zadenejo ob odločen upor. Kraški rodoljubi slujejo od nekdanj kot jako inteligentni in zavedni in kot taki, kateri svojega rodoljubja ne prodajajo za čašo vina, ali za kako pečenko. Kraševci so trdni, kakor njih skalno ozemlje, ponosni pa tudi, da vedó, kaj zahteva čast naroda. Nekdaj se je že pelo:

„Slovenščino varje
Kras, burja in Čič,

Besede najstarje
Da Pivke kotlič.“

Tako je tudi danes. In kakor na Krasu, tako bode takej taktiki nasproti po vsem Slovenskem.

Ko bi se odkritosrčno govorilo

rekel bi Bismarck Kalnoky-ju: „Kamerad! Glej, jaz sem te že parkrat pošteno obral. Zato mi pa zdaj pomagaj, da mi kak grabež vsega ne vzame.“

Z ulice.

Iz Trsta v Ljubljano prišedši gospod praša prvega fijakarja, na katerega je naletel:

„Wissen Sie, wo Stein ist?“

— O ja, gospod! odvrne fijakar.

„Was kostet eine Fahrt nach Stein?“

Fijakar: „Vier Stund!“

Gospod: „Wie lange brauchen Sie nach Stein?“

Fijakar: „Fünf Gulden und ein pušel detelje.“

Hitra prememba.

Gimnazijski suplent Florian Hintner imel je poprej take vizitnice:

Florian Hintner

gimnazijski suplent in rezervni častnik

odkar pa je jedno noč prebil v „Schubzimmer“ rotovža Ljubljanskega, naročil si je nove vizitnice, namreč take:

Flohrian Hintner

gimnazijski suplent in rezervni častnik

Znana opera „Die Entführung aus dem Serail“

se tu ponavlja. Ker je skočil sultan vmes, ne more se še končati.

Taka breztaknost!

Ko je dné 15. avgusta t. l. gasilno društvo v Kranji praznovalo desetletnico svojega obstanka, govoril je pri banketu splošno znani poveljnik gasilcev iz večjega mesta v nemškem jeziku, ter je to svoje početje opravičeval s tem, da je dejal „on ljubi pred vsem komodit-to“, in zaradi nje posluhuje se nemškega jezika, čeravno je on „ein geborner Krainer“.

Če je imenovani poveljnik tega mnenja, da je častno za njega, rojenega Krakovca, če on materni svoj jezik iz gole duševne lenobe v stran postavlja in zaničuje, slobodno mu, — mi pa mislimo, da so take besede, s katerimi se naša potrpežljivost tira do skrajne meje, le dokaz pomanjkljivega razuma in pomankljive olike, in da bi bilo za dotičnega gospoda in za stvar, kojoj on zastopa, gotovo bolj koristno, če bi bil on za-sé obdržal ta jalovi, breztaktni in — reči smemo — surovi izgovor, kateri je sigurno globoko ranil vsako rodoljubno srce. — Če bo on tako razžaljivo postopal našemu narodu nasproti, potem naj se ne čudi, če ne bode našel povsod pri gasilcih tistega zanimanja za-sé in tistega spoštovanja, kakor bi mu ga z ozirom na njegovo vstrajno delavnost v gasilnih zadevah radi privoščili in tudi ne tiste vzajemnosti mej gasilnimi društvi, kakor bi bila želeti pri deželni zvezi gasilnih društev.

Drobiž.

Nedavno so časopisi objavili statistične podatke o Rusiji, iz katerih je bilo razvidno, da je tam malo slepcev. Iz tega sledi, da v Rusiji niso tako zaslepljeni, kakor v nas.

Nemški turnarji so v krasnem kravljevskem dvorci ob Kijemskem jezeru iz naslonjača izrezali in uzimali zlato lilijo. Vsled tega bodo nekda poleg dosedanjih štirih *F* (*frisch, fromm, froh, frei*), imeli še petega: *fuj!*

V čim sta si najnovejši smodnik in dvakrajcarska smodka podobna.

Oba sta brez dima.

Ovočje je letos slabo obrodilo. Izmej jabolk so se na Slovenskem najbolj obnesla „Potrpičeva jabolka“.

Dima v bodočih bitkah ne bode, a prašilo se bode strašno, ker bodo marsikomu hlače iztepli.

Iz Rusije izvažajo se vedno petrolje v veliki množici. Bistroumni diplomatje iz tega sklepajo, da bi Rusi radi komu posvetili.

Vprašanje volilcev šoštanjskega volilnega okraja do svojega deželnega poslanca.

Mi beremo po časnikih, kako se deželni poslanci pred svoje volilce predstavljajo, in od svojega delovanja račun polagajo. Vi ste že celo desetletje poslanec tega okraja, a ni nobenkrat še mi nismo tako srečni bili iz Vaših prav zgovornih ust slišati, kaj ste koristnega za nas storili.

Vemo, da Vi, ko se v mesto peljate, svojima ministroma Krivcu in Haberu pravite: „Če se jaz v mesto peljam, se jih pelja z menoj petero: Doktor, dekan, nadžupnik, duhovni svetovalec in deželni poslanec (hudobni ljudje pravijo, da, ko se domov vračate, Vas spremlja še šesti tovariš); — mi bi vendar jedenkrat svojega peteroglavnega poslanca v naši dolini — morda v nemčurškem Šoštanji — radi videli — Vas od obličja gledali, in Vašo politično modrost uživali.

A. Ali neso naša nova bodalca prekratka?

B. Kaj še? Za trebuh bodo še predolga.

A. Ali imaš ti Rusa rad?

B. Rad, posebno če ima črko B spredaj.

Razne stvari.

Kako je to, da se sedaj poraja toliko mrtvih otrok?

Kako? I no, zato, ker dobro vedó, kako hudo je na svetu.

Iz Belegrada se piše, da je Milan baronu Hirschu vrnil obisk. Da bi mu bil kaj družega vrnil, o tem ni prav nič slišati.

V preteklem letu umrlo je v Avstriji blizu 700.000 ljudi.

To še ni toliko, ako pomislimo koliko grobokopov ima Avstrija in da so v nas sploh jako nezdrave razmere.

Javna zahvala.

Slavno strelsko društvo v Škofjiloki blagoizvolilo je dne 25. avgusta prirediti veselico ter bilo toli obzirno, da je godbi naročilo, da je svirala izključno slovanske skladbe.

Kaj tacega se nismo nadejali, morebiti tudi gotovi gospodje ne. Zato pa je naša zahvala iskrena in odkritosrčna in v prijetno dolžnost si štejemo, da jo javno konstatujemo. Čast, komur čast!

V Škofjiloki dne 31. avgusta 1889.

Hvaležni poslušalci.

Telegrami „Brusu“.

Iz Idrije: Napis: „Mestna klavnica“, spremenili so v „Mestno kravnico“.

Kranj: Požarna bramba Kranjska, osnovana na podlagi slovenskega jezika, sklenila je jednoglasno, da nakupi na društvene troške vse slovenske slovnice, ter jih podari svojemu načelniku, da se bode iz njih naučil vsaj toliko slovenščine, da mu bode možno, čez 15 let ob priliki praznovanja društvene 25letnice vsaj jeden stavek svojega nagovora spregovoriti v slovenščini.

Ljubljana: Tukajšnji kazinarji nameravajo poveljniku kranjskih gasilcev v znak globokega svojega spoštovanja pokloniti častno sekirico.

Zmes.

Nasledki slabe letine na Ogorskem kažejo se že v madjarskih listih. V vseh člankih, ki se bavijo o Slovanih, osobito pa o Srbih, mlati se prazna slama.

Na Eifflovem stolpu bil je nedavno koncert. To je bilo za tenoriste kaj! Brez vse težave in elegantno je vsak lahko pel visoki C.

Vlada opira se na nas, a tudi proti nam.

V prihodnjih vojnah rabile se bodo tudi lastovke-listonoske. Tedaj bodo limanice drage, še bolj pa muhe in komarji lastovkam za hrano. In če pojde tako dalje, čitali bodemo še inserate: „J. Prepeluh, trgovec v Mušjem Selu, ima pet sodov nasoljenih muh za lastovke na prodaj“ i. t. d.

„Jedna lastovka še ne naredi spomladi“ tako veli pregovor. Odslej se bode rekalo: „Jedna lastovka še ne naredi zmage“.

Za blagajnika pri mestni hranilnici Ljubljanski imenovan je neki *Endlicher*. To ime mi zelo dopada; ako se mu odvzamete zadnji dve črki, čita se: ... *Endlich*!

Rumunski kralj je Bogu najbližji, ker skoro vedno biva na *Sinaji*.

Uprašanje matematikom: Koliko mila potrebuje človek, ki je preštel par tisoč novih papirnih goldinarjev?

Pred gledališkim pogoriščem.

Janko: Kdaj bo filharmonično društvo začelo zidati svojo „Tonhalle“?

Stanko: Saj je ni treba zidati, saj sama rase.

Janko: Kako? Kje?

Stanko: Le čez ograjo poglej, pa boš videl!

Listnica uredništva.

Gosp. A. B. v Borovnici: Vaše vprašanje: „Od katerega lesa je bila Noetova barka, da v 120 letih ni strohnela?“ je za nas laike preučeno. Obrnite se do doktorja Mahnič v Gorico. Ko bi Vam pa on ne dal povoljnega odgovora, pa pišite slavni konferenciji v Kanal ali pa v Komen. Ti konferenciji sta še bolj „kunštni“, nego dr. Mahnič sam.

Gosp. N. N. v Ljubljani: Da bi bila dotična konferencija res taka in od konca do kraja, izimši samo jedno točko, vsa nemška, skoro ne moremo verjeti. Prosimo malo več podatkov.

Gospod E. S. ubi ibi: Ne moremo. Šlo je v koš. Informacija pa nam je dobro došla.

Poreč 2 + 1: Da gospod Flapp prečitavši „Narod“ tri dni ni jedel niti spal, nam je prav ljubo. Iz tega namreč sklepamo, da je še poboljšljiv. Torej le še!

Gosp. F. na Reki: „Kaj je z drugo gimnazijo v Ljubljani?“ Vi uprašate preveč. Kako bi mi to znali, ko vendar tega niti oni gospodje ne vedo, ki vsak dan z Gaučem črno kavo pijo ter nosijo svetovno usodo v svojih rokah?

Milanovič: Vse v redu. Le tako dalje!

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na Mesnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zaogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kri, robcev, gamašen in drugih jednaci predmetov. (3 9—12)

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 9—12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstenega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnate barve v ploščevinastih pušicah** (Blehbüchsen v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 17—24)

Cenike na zahtevanje.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 9—12)

dinamita in razstreliva.

ANTON STACUL,

trgovna z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odbrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-karske zadruge, Imperial, Neufchateler, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz naj-boljših tovaren.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 9—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{6}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računi se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.